

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 192. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118112448/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Minna

— Men Herregud!

— Og den rare gamle Hertz, der blev saa bekymret — han følte aabenbart Ansvar ved saaledes at have faaet os ud paa Æventyr. Ja, naar det er for sent, kan man sagtens angre. Jeg havde heller slet ikke tænkt paa, at jeg uden Tilladelse disponerede over din Pung, at du maaske ikke havde Pege nok hos dig og kom i Forlegenhed. Alt det var meget urigtigt. Men det værste var dog, da du selv begyndte at tale om den heldige Fejltagelse, og jeg ikke turde bekende det, men blev ved at lyve — for min egen kære Ven — da blev jeg saa led ved mig selv.

— Men hvorfor turde du da ikke „bekende det“, som du kalder det?

— Den Gang turde jeg umulig, og nu kunde jeg ikke lade være, skønt det egentlig var min Beslutning aldrig at sige det, eller i al Fald meget, meget senere . . . Ak, du kan maaske slet ikke forstaa det! Men — ikke sandt — det var dog saa yndigt at være uforstyrret sammen, vi havde jo slet ikke faaet talt sammen endnu — i Stedet for at skulle færges over i en Dampbaad fuld af Folk og putes ind i et økelt Jærnbantog — det Tog er altid opfyldt — tænk dig! — Og saa — (hendes Stemme blev ganske hviskende, og hun skjulte

Hovedet i mit Skød) — var det ikke ogsaa lidt — en ganske lille Smule — sødt, om Natten at være saa nær ved hinanden?

Jeg bøjede mig ned til hende:

— Og da du bankede paa Væg—

— Tys! udbrød hun, idet hun lagde Pegefingeren paa mine Læber og betragtede mig med et pudsigt, forskræmt Udtryk. Men strax forandrede det sig næsten indtil Surruleri: —

— Og du, der sagde saa koldsindig, at det var lige meget, om Værelserne kom til at ligge i hver sin Etage —

— Men overfor Opvarteren, Kære —

— Ja—ja, jeg véd nok — —

Hun fór op og gav mig et Kys, pludselig og kort, — det var, som om jeg havde faaet en Bold i Ansigtet.

— Er du saa ikke vred mer?

Jeg løftede hende helt op paa Sophaen.

— Mer? men jeg forsikrer dig, Minna, jeg har slet ikke —

— Ja, men, du maatte jo ogsaa gjerne være vred, du skulde jo være vred paa mig —

— Aa Snak! jeg synes blot, at det er langt skønnere nu, da jeg véd, at det ikke var et Tilfælde, men din Vilje —